

Бути завжди наодинці з собою — те, до чого важко звикнути. У дитинстві вас майже весь час удома оточує родина, а в школі — компанія друзів, спілкування з якими назавжди залишиться в спогадах. Так чи інак ви почуваетесь безпечно в цьому оточенні, але рано чи пізно бульбашка, яка здавалася такою надійною, зрештою лускає — і доводиться створювати комфорт наодинці з собою. І хоч цей процес у всіх людей відбувається по-різному і наш світ перевертається догори дригом неоднаково, мистецтво у всіх його формах може скласти чудову компанію. А саме: ідеї, які супроводжують нас щоднини, сцени з фільму, улюблені книжки, пісні, які ми не втомлюємося слухати. Вони ідеально передають почуття (а деякі з них навіть можуть назавжди лишитись на тілі у формі татуювання). Так **митці відпускають свої послання у вільне плавання** — у надії, що хвилині занесуть їх до тих, хто зможе відчутти й зрозуміти суть сказаного. Напевно, як і ми з вами, Тейлор у юності теж переживала схожі почуття. Коли вона вперше вирушала до Нашвілла в пошуках контракту на запис диску, щоб розпочати музичну кар'єру, то ще не до кінця розуміла, що чекає на неї попереду. Це було перед виходом її першого альбому. Кожен проживав подібні хвилини, лежачи в ліжку у своїй кімнаті й намагаючись осягнути сенс свого прекрасного існування. «Що ж його в біса робити далі з цим життям, — думали ви, — до чого прагнути?». Щоб збагнути це, одним треба більше часу, другим менше. А комусь, щоб досягнути мети, знадобиться ще й неабияке терпіння.

Як на мене, найважливішим моментом у житті Тейлор був той, коли вона зрозуміла, що народжена розповідати історії. У 2006 році дівчина підписала контракт із невеличким лейблом Big Machine Records і почала співпрацю з композиторкою Ліз Роуз. І саме Ліз надихнула дівчину писати власну музику, таку, яку їй хочеться. І ось на світ з'явився альбом **«Taylor Swift»**, також відомий фанатам як «Дебют». І хоча цей альбом міг би називатися «Гітара й мрія», проте авторка вирішила використати своє сценічне ім'я як візитівку для американської публіки.

Але як таке могло статися з дівчиною, яка, на перший погляд, нічим не вирізнялася з-поміж інших?

Якщо придивимося уважніше, то зрозуміємо, що цей диск – збірка пісень дівчинки-підлітки, яка відкриває нам сторінки свого щоденника. Кожне слово супроводжується жвавою мелодією, аранжуванням скрипки, акордами фортепіано й мотивами, запозиченими в інших кантрі-музикантів, на які вона посилатиметься протягом усієї кар'єри.

Якщо ми вже говоримо про посилання, то навіть не дивно, що перший сингл співачки називається «**Tim McGraw**». Ця пісня розповідає про хлопця, із яким у Тейлор був короткий роман три літа тому. Дівчина сподівається, що він згадуватиме про неї щоразу, коли чути пісні Тіма МакГроу, легенди кантрімузики. Усім, хто чекає на версію Тейлор до цього альбому, скажу, що наразі – просто зараз, коли я набираю текст – цей історичний момент ще не настав. Проте можна без сумніву проголосити, що перша записана нею пісня найкраще передає творчість виконавиці. Не всі це визнають, але саме такий підхід до написання пісень і є ключем її успіху. Саме завдяки йому Тейлор змогла продати в Сполучених Штатах понад сорок тисяч копій альбому першого ж тижня після релізу. Скромна цифра, яка лише за рік виросла до понад мільйона копій, проданих у країні. При цьому не слід забувати, що Тейлор завжди позиціонувала себе як авторку власних пісень. Це допоможе краще зрозуміти початок її кар'єри, яка невдовзі перетвориться на справжній феномен.

Іноді, коли чуємо якусь пісню вперше і вона не одразу полонить наше серця, ми звертаємося до відеокліпів. З хорошим бюджетом відеокліп може додати пісні привабливої естетики або чарівної хореографії, які наголошуватимуть на постаті та харизмі виконавця чи виконавиці. Так митці привертають до себе ще трохи уваги й змінюють нашу думку щодо пісні, яку ми, можливо, і не помітили б, почувши по радіо.

А тим часом ця функція стрімко переходить до рук тіктоку. Лейбли невпинно намагаються досягти стрімкого успіху завдяки коротким відео, що миттєво стають популярними. Якщо у 2006 році ви вмикали кліп **«Tim McGraw»** на каналі MTV, то бачили лише дівчину біля озера з радіоприймачем у руках і як вона гуляє з хлопцем ґрунтовою дорогою. Там не було нічого візуально видовищного — просто три хвилини з дівчиною Тейлор, яка лежить у лугових травах. Привернути вашу увагу могли музика й історія, якими скромна підлітка сором'язливо ділилася зі світом крізь призму власного досвіду. У відеоряді синглів **«Our Song»**, **«Picture to Burn»** або **«Teardrops on my Guitar»** насправді відбувається те саме: жоден із цих кліпів не був чимось видатним, усі вони позбавлені вишуканої кінематографії чи справді цікавого сюжету.

До речі, яка ж ШИКАРНА пісня **«Teardrops on my Guitar»!**

І важливо пам'ятати: Тейлор від початку була авторкою своїх пісень, а не типовою попзіркою. Відверто кажучи, на початку кар'єри — принаймні до певного етапу, про який ми ще згадаємо, — Тейлор навряд чи свідомо прагнула стати попзіркою. Цей статус здавався їй надто відповідальним. Дівчина більше хотіла стати новою Фейт Гілл або Доллі Партон, новим жіночим голосом у кантрістилі. Адже це жанр, де увага концентрується на історії, закладеній у тексті, де відеокліпи прості, а стиль має релігійний або містичний характер. Отже, на початку кар'єри Тейлор сприймали як просто хорошу дівчинку, що співає пісні для інших хороших дівчаток.

Саме її сторона як авторки пісень найкраще втілює те поняття справжності, про яке йдеться в цитаті на початку розділу. Вона прекрасно знає: те, що публіка шукає в її музиці, виходить далеко за межі загального обожнювання, яким вона себе оточує; фанати сподіваються почути в її піснях душевність і щирість, якими вони сповнені. Насправді кожен шанувальник Тейлор відчуває емоції співачки й зрештою знаходить себе в текстах її пісень.